

Пъкъ то! Какво ти дадохъ азъ! Цѣлия ни животъ до сега не е ли билъ мълчание, мълчание и мълчание? —

Ти мълчишъ, записанъ въ твоитѣ смѣтки, азъ мълчахъ, погълната въ моитѣ неизбежни желания. — Защо за труда си, за грижитѣ си да слушашъ само самостата на твоята голѣма кѣща?

Той я гледаше очудено и очитѣ му почнаха да се мръжатъ отъ сълзи.

— Че тогазъ, тогазъ? — захълцанъ додаде той, не повѣрвалъ ушитѣ си, — ела си, азъ ти прощавамъ.

Какво като мълчишъ? И тѣй пакъ ни бѣше хубаво.

— Но съ милость не става, Добре. Именно тая милость убива въ мене всичко. Съ сърдцето милости не бива!

— Ами тогазъ — гледане я въ недоумѣние Добри. Азъ не знамъ — не те разбирамъ, какво искашъ?

— Нѣма никога да ме разберешъ, Добре, защото, защото . . . тя се разтрепера, приближи се до него и съ съчувствие му заговори: — вземи си една жена, Добре, която да те обича; съ която да се разберешъ; съ която да бждешъ другаръ. Вземи си такава жена и ти ще бждешъ много, много щастливъ! Ти си тѣй добъръ, грижливъ — ти заслужавашъ това щастие.

— Но ти си тѣй добра, Ано! тѣй хубаво ми приказвашъ!

Защо да ми оставишъ кѣщата? Я вижъ какво става съ дюкяна! Отъ какъ напуста — драмъ не съмъ хващаль, въ дюкянъ не ми се свѣрта.

Тя го погледна очудена!

— Такъвъ животъ азъ не мога понесе по-вече Добре.

— Но азъ всичко ти прощавамъ. Всичко ще забравя. Ти ще си живѣешъ, както ти е по воля. Само прибере се, че не мога понесе хорския срамъ.

— Азъ искамъ да ме разберешъ! Разбери ме Добре.

— Какво има за разбиране? — Кой не грѣши?

— Че ти отъ мене не си чулъ една топла дума. Не е ли то убийствено?

Той пакъ я погледна и съвсѣмъ се обърка.

— Че тогазъ? . . . се чудѣше той. Тогазъ . . .

— Азъ не мога по-вече тѣй! Моята душа тегли на другадѣ. Азъ не съмъ за тебе. Прости ми — и си подири щастieto. Ти не си старъ. Имотенъ си — ще намѣ-